

Udskriftsdato: 3. marts 2021

KEN nr 9269 af 15/02/2001 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-12-01 om tvillinger - særskilte befordringsudgifter for den ene tvilling - merudgifter til voksne - hjælpemiddelbil

Ministerium: Social- og Indenrigsministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350407-99

Ankestyrelsens principafgørelse C-12-01 om tvillinger - særskilte befodringsudgifter for den ene tvilling - merudgifter til voksne - hjælpemiddelbil

Resume:

Det var ikke udelukket, at der i særlige tilfælde kunne være tale om nødvendige merudgifter ved forsørgelsen til særskilt befodrning i taxa eller på anden vis af det ene af to handicappede børn, selv om der var bevilget hjælpemiddelbil til begge børn.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 944 af 16. oktober 2000 - § 28, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 41, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 43 af 5. marts 1998 om sociale tilbud til børn og unge med handicap - pkt. 16, kapitel 8

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en familie med et tvillingepar på 9 år. Begge børn led af en alvorlig fremadskridende muskellidelse samt psykisk lidelse. Sygdommen kompliceredes af muskeltræthed, smerter og kramper efter anstrengelse og anden fysisk og kemisk biologisk påvirkning. Børnene måtte ikke blive overanstrengt. De skulle således aflastes så meget som muligt. På den anden side skulle de samtidig deltage i et almindeligt integreret dagligliv såvel hjemme som i skolen. De havde ikke som andre med lignende muskellidelser, en naturlig stopmekanisme, hvilket kunne medføre, at de påførte sig selv smerter, kramper, langvarig muskeltræthed og fare for organødelæggelse.

Det fremgik af sagen, at amtskommunen havde bevilget bilstøtte til drengene efter servicelovens § 99.

Kommunen traf herefter afgørelse om at den hidtidige taxaordning, som familien havde haft, bortfaldt ved levering af den bil, som amtskommunen havde bevilget støtte til.

Det sociale nævn tiltrådte kommunens afgørelse. Nævnet begrundede sin afgørelse med, at bevilling af bilstøtte måtte forudsætte at dække børnenes kørselsbehov, og at udgifter i forbindelse med transport til aktiviteter, hvor børnene ikke kunne følges ad, i øvrigt ikke kunne anses for at være en merudgift ved forsørgelsen.

Nævnet lagde vægt på, at det måtte anses for en sædvanlig del af forsørgelsen, at en familie kan have ekstra udgifter i forbindelse med at børnene ikke kan følges ad.

I forældrenes klage til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at merudgifter til taxi var en direkte følge af børnenes nedsatte funktionsevne. Familien var uenig i det synspunkt, at den bevilgede handicapbus dækkede børnenes kørselsbehov. Det var klart, at i en række tilfælde ville de to børns kørselsbehov være sammenfaldende, hvorfor der ikke var noget transportproblem for barn nr. 2. Men i alle de situationer, hvor børnene skulle noget forskelligt, ville det ene barn have et særskilt kørselsbehov, som skulle dækkes på

lige fod med, hvad der sker for andre handicappede børn, der ikke er tvilling. Man kunne ikke konkludere, at fordi der var to handicappede børn, så havde de nøjagtig samme transportbehov.

Det var endvidere anført, at det var vigtigt, at børnene blev skilt mest muligt ad i fritiden, i følge rådgivning fra såvel institutioner, fra sygehuset, fra skolen som Pædagogisk, psykologisk rådgivning. PPR havde direkte sagt, at "de er hinandens begrænsning", og at de ville udvikles bedst ved at have hver sine venner og hver sine aktiviteter. At skille dem ad i deres fritid m.m. indgik således direkte i et behandlingssigte og tjente desuden et væsentligt forebyggende formål. Det var således af ren nødvendighed, at familien måtte dele børnene og sende det ene barn med taxa, medens det andet barn anvendte handicappbussen i anden forbindelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af spørgsmålet om eventuel merudgiftsydelse til særskilt transport af det ene af to handicappede børn, når der er bevilget hjælpemiddelbil efter servicelovens § 99 til begge børn.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt det ikke udelukket, at familien fortsat i særlige tilfælde kunne være berettiget til hjælp til dækning af nødvendige merudgifter til særskilt befordring af det ene af de to handicappede børn.

Ankestyrelsen fandt således, at det ikke kunne udelukkes, at det ene handicappede barn kunne have et særligt kørselsbehov, som ikke kunne dækkes af den til brug for begge børn bevilgede hjælpemiddelbil og som barnet ikke ville have haft, hvis det ikke havde været handicappet.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at børnenes kørselsbehov ikke altid kunne forventes at være sammenfaldende, når hensås til deres alder og udviklingsbehov. I de tilfælde, hvor det ikke var praktisk muligt at dække begge børns forskellige transportbehov med den bevilgede bil, kunne der efter en konkret vurdering være tale om at det ene barn havde et nødvendigt transportbehov, som alene var en følge af barnets handicap, hvorfor familien ikke ville have haft denne udgift, hvis barnet ikke havde været handicappet.

Ankestyrelsen skønnede dog, at det i de fleste tilfælde - især når det drejer sig om transport til aktiviteter inden for nærområdet - ville være praktisk muligt, at indrette sig således at begge børns transportbehov blev dækket med den bevilgede bil, også selv om børnene skulle transporteres til forskellige steder.

Ankestyrelsen hjemviste på denne baggrund sagen til kommunen, som efter en konkret vurdering af børnenes behov, skulle tage stilling til i hvilket omfang familien kunne være berettiget til hjælp til dækning af nødvendige merudgifter til særskilt transport i taxa, eller på anden vis, af det ene barn.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.